

MÉHÉSZETI KÖZLÖNY

AZ ERDÉLYRÉSZI MÉHÉSZEGYESÜLET HIVATALOS LAPJA

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
CLUJ-KOLOZSVÁR,
Dr. A. Muresan (Attila-utca) 10.
Telefon 158. sz.

Felelős szerkesztő:
TÖRÖK BÁLINT
az EME főtitkára.

A lapot az EME tagjai tagsági
illetmény fejében kapják. A lap
megjelenik havonként egyszer.

A mézértékesítésről.

... és az E. M. E. szeptember hó 4-én Marosvásárhelyen tartott méhészeti
vándorgyűlésén előadta: **Blénessy Károly.**

Ha kezünkbe veszünk egy ugy nevezett szaklapot, vagy
szervezetünk kereskedelmi érdekből megírt szakkönyvet, talá-
unk abban talán mindent, amire a méhészembernek szük-
ége sines s ha a kezdő ezeknek alapos átböngészése után
akar bejutni a méhészet csodás misztikus labirintusába, fe-
ében olyan khaosz támad, hogy nincs az az erő és hatalom,
mely megmútathatná neki a kivezető helyes utat; mert ta-
asztalni fogja, hogy míg az egyik magasabb eszmékhez
váltó buzgalommal az óriás méretű méhflakástól reméli a
méhészet hajnalhasadását s nyit rajta vetéskapuszerű dia-
almas jelű kijáratot, addig a másikkal alsó röpnnyilással el-
tött kis kaptártípusába önmagától csöpög az isteni nektár,
az aranysárga méz, a harmadik a méhészek legközvetlenebb
arátja hadat izen mindennek, ami csak a földön van s meg-
váltó apostolnak ünnepeztetve magát, lelkesülten üdvözli
aját találmányát, mely méhek nélkül is üzemben fogja tar-
ani a pergetőt egész éven át azon legfőbb követelménnyel,
a a kijárányilás a középben van, a negyediknek világra
zóló ujdonsága csak akkor helyes, ha csak nyáron van abba
i és bejárása a méheknek s ellentmondást nem tűrő erővel
nyonyítja be, hogy a méheknek levegőre szüksége nincsen,
e hogy a vándorlás céljára mégis mindenirányu szellőzte-
ést biztosít a méhflakáson, az megint más lapra tartozik.

A hideg, vagy meleg építmény harcos gárdáját nem be-
lyásolja azon körülmény, hogy egyesek többször látták el-
ározni az anyát. Maholnap valaki előáll a nagy felfede-
éssel: Ne engedjük a veszélyes nászutra ki az anyát, hiszen
természet rendje szerint női mivoltánál fogva károsodás
élkül is létrehozza a jövő generációt, akárcsak a levéltetvek
illiárdjai. Természetes, hogy olyannak is akadnia kell, aki
agonizáló méhészet megváltását a szaporán petéző anyák
tenyésztésében látja s bár az elég terjedelmes könyvnek
aknem minden lapján felfedezhető a megváltó szózat, a
akorlati kivitelre világos utmutatás még sinesen.

Ha találkozik két méhészesember, korra, nemre, rangra való tekintet nélkül, rögtön a méhészetéről kezdve beszél, meghánynak-vetnek mindent, felbecsülnek és lezsupul kaptártípusokat, kezelési rendszereket, beszámolnak területeik eredményeikről, de egyről következetesen hallgatnak, pedig különösen napjainkban mindennél fontosabb, sajtó folyton égő seb, a mézértékesítés megoldhatásának miképp járól.

A tiszta ideáлизмus diktálta szakkönyveink, folyóiratok, egyesületeink a termelés forszírozására dolgoztak dolgoznak ma is. Neveltek, nevelnek s talán nevelni is kell nekünk egy méhészgárdát, mely a méhek kezelésében, azaz a méztermelésben esetleg kész mesterré képezi ki magát, de sokkal fontosabb tudományban, a kenyeret nyújtó mézértékesítésben teljesen analfabéta marad.

Terményünk okszerű feldolgozásával, drága kincs értékesítésével, az égetően szükséges kereskedelmi kérdéssel soha sem foglalkoztunk, ideje tehát végre, hogy a méhésztársaink megmozdulni, míg nem késő, míg valamelyes érzünk magunkban, míg él bennünk az ideáлизмus, akkor a méhésztársaink szét nem foszlanak s a kényszerítő eszközök nyomása alatt megtorpanva, ki nem kiáltjuk: „minek méhészkedni, tovább, ha annak semmi materiális értelme nincsen, oh, ha a méhek csodás világa iránti rajongó szeretet, az ezeket az éjszakának titokzatos bűvös-bájos meséi, ellenállhatatlan rázslatot hiába gyakorolnak elfáradt lelkünkre, mivel az ábrándképek kiszínezéséhez pénz is kell s nemcsak érző szíveknek.

Le kell térjünk az eddig követett, helyesnek vélt útra, ha kell látnunk, hogy milyen nagy hibát követünk el akkor amikor egymást akarjuk meggyőzni, hogy a földkerekségen legnagyobb kincse a mi birtokunkban van.

Kérdem: mi célja van ennek, ha mi magunk meggyőzünk győződve mézünk csodálatos gyógyerejéről, ha valljuk, hogy összes élelmiszereink között a legtáplálóbb, a legcsemegék koronája az isteni nektár, ha erőfletlenek győzünk szent meggyőződésünket bevinni a köztudatba s a méhésztársaink telenek vagyunk keresztül vinni a mézfogyasztás emelése felé.

Hol az igazság abban, hogy az értékesítést albréleti módon haszonbréletileg kezeljük? Meddig fogjuk túrnivalóan lealázó helyzetet, amelyben most nyögünk? Szégyen elgondolni is azt a kálváriajárást, amelyben jelenleg részünk van.

Kedves Méhésztársak! Ne gondoja senki, hogy valami kálságot állítok, midőn kijelentem, hogy a napokban ismét megismerhetjük a méhésztársaink kapuról-kapura járva, ajtóról-ajtóra meglátva, alamizsnagyűjtésszerűleg kínálgatni, de eladni fajtisza, aranysárga értékes kincsét, mivel tény, hogy mézszüret előtt a piacot már megtöltötték holmi kétes zisztenciájú mézvigécek, valami tetszetős színű édes kólóval, melynek óriási kára tulajdonképpen nem abban áll, hogy még jobban leszorítsák az amugy is agyonsilá

t mézárakat, hanem azon el nem tagadható körülményben, hogy aki ebből a vegyi uton előállított preparátumból elgyaszt egy bizonyos mennyiséget, anélkül, hogy okát látná adni, miért, de örökre leszokik a mézevésről, sőt csakm undorral gondol arra, hogy méz is van a világon.

Bár szégyenpírral arcomon ismerem ve, még sem tagam, hogy egyik kereskedő leplezetlen szemérmertlenséggel gta szemembe: „mit törődöm én azzal, hogy miből lehet, ilyen uton készülhetett, méz, méz az nekem mindegy, fő, hogy eladhassam s nem vagyok bolond, hogy önöktől 40 Leivegyem meg, amikor ezt franco, edény brutto für netto, itt az állomáson 25 Leieért megvehettem.“

„Méz, méz, nekem az mindegy!“ Fájdalom! Csakugyan za van, hiszen az istenadta nép mint élelmiszert el sem erti, lévén az ő szemében semmi egyéb, mint a haldokló egnek valami izesítő falat. Mikor már a csaknem minden lék jól ismert és nagyrabecsült tudós asszonya lemondott otegről, akkor kezébe vesz nénémasszony egy poharat s megy a boltba, esetleg magához a méhészhez, hogy: „isok 5 Leire házi mézet uraságnak“. Az intelligensebb köéség is csupán esemegének tartja a mézet, vegyi összetéével semmit sem törődik, tápértékével a legkevésbbé es tisztában s míg ugyanazon marhának husát akár százé képpen is tudja osztályozni nemcsak a mézáros, hanem azdasszony is, a bőrfogyasztó minden termék, sőt minden dó, vagy falán minden csapolás között is különbséget vél ismerni, addig méz, méz mind egy kalap alá kerül, a kübség csupán annyiban van, ez sötétebb, az világosabb, ez sűrűbb, amaz folyékonyabb. Ha így folytatódik, akkor óban nem is lesz reánk s kedves bogárkáinkra szükség bé; mivel a méztermelést végérvényesen megoldják a képt vegyészekkel dolgozó modern mézhamisító laboratóriok.

Nem mese ez kedves méhésztársak, hanem a szomoru ó igazság s éppen azért a fenyegető helyzetet felismerve, minden nyomoruságunk dacára is hozzunk áldozatot az agóáló méhészet megmentésére. Jól tudom, hogy ez fölötté méz kérdés; mert miből adjunk, micsoda áldozatot hozuk, mikor ma holnap betevő falatunk sincsen, testünket gyokkal borítjuk be s mi, akik a multban szorgalmas, retetteljes munkánkkal magunknak gyermekeinket felnevelhettük, lékot emelhetünk magunknak kedves bogárkáink segítségével most a teljes megsemmisülés örvényeinek szélén állunk.

A „Méhészeti Közlöny“ ez évi 1. számában Horii Balla ván azt javasolja, hogy a méz árát reálisan, vagy kaloria éke alapján, vagy versenytáráásával, a cukorral egybevetve apítsuk meg. A cukrot szerencsésen el is kerültük, pedig beremlékezett óta a méz ára soha sem volt alacsonyabb a korénál, ha pedig len kaloriázni kezdünk, akkor elfogadva Filep Gyula megállapítását, le fogunk szépen csuszni a korár felén alul is.

Nem mehet ez így tovább kedves méhésztársak! Eszmünk végre öntudatra s lépünk a eszelekvés terére. Ne viskedjünk úgy, mintha csak méhészkedők volnánk, de nem termelők. Vagy hasonlökká akarunk lenni a havasi juhász: aki csak gondozza a nyáját, megkésztíti a finom sajtot, hasznót más lát belőle. Hát olyan fejős tehénné lett a mézet, melynek szénát mi adunk, de a tőgyét más kezeli?

Ugy-e elismerjük mindnyájan, hogy nem az a jó gazdának termésátlaga felülmulja gazdatársait, hanem az a gazda, aki termését megfelelő időben bocsátja áruba s a kivetítő kereskedelem kizárásával éri el a lehető legmagasabb árát. Mi a kereskedelem szekerét toljuk, dacára, hogy tudjuk tapasztaljuk, ha elfogy a termelő mézkészlete, mindjárt emelkednek az árak.

Kutassuk át azt a koldus tarisznyát, nem találunk-e rajta valamit meghuzódva annak valamelyik elrejtett sarkán, aminek erejével egyesülhetünk szüztiszta, csodás gyógyerővel mézünk értékesítésére.

Egyesüljünk; mert egyesülnünk kell, hiszen egyéni küzdelmeimmel bizonyíthatom, hogy az elszigetelt nekibuzdítások csak üres kiáltások a pusztába, pedig felhasználhatunk azon közismert tényt is, hogy a tanítói mesterséghez és orvosi tudományhoz még az analfabéta is ért s a közvetlen érintkezéskor minden elképzelhető baj gyógyszerül megajánlottam, de különben is nagy igazság marad, senki sem lehet proféta a saját hazájában, a helyi érdekű betilapok megjelentetett elég gyakori reklámekkel ha magam talán szereztem is néhány vevőt, a mézet minden háztartás kincsévé tennem nem sikerülhetett, míg ha összefogunk gyenge vesszőkből erős kötés lesz s az együttes akcióval a mindentitott propaganda hadjárat a mi diadalunkra kell vezetni.

Igaz ugyan, hogy a reklámnak azonnali hatása nem mutatkozik. Évek kellene hozzá, de akkor, amikor minden reklámmal dolgozik, mi sem várhatjuk, hogy a sült galamb szájunkba repüljön.

Tanuljunk a természettől, mely a megtermékenyítés céljára évek óta fejti ki a legnagyobb propagandát s hogy mi által hoz édesgesse a vásárlókat, szebbnél szebb alakba, színbe tölteti a virágokat, álmódzó illattal, édes nektárral ajándékozta meg, hogy a selymes szárnyú kis méhecske hamar csókolja kebelét. Lelkünk egybe kell legyen forrva foglalkozásunk alapján is a természetimádattal s a szorgalmas méhvel, tehát kövessük őket ebben is.

Szerezzünk mézfogyasztókat pihenést nem ismerve, radhatlanul.

A cél elérésére bátor vagyok a következő javaslatot tenni.

1. Ne kérjünk soha többet cukrot; mely az árdifere ákra való tekintettel neveltséges is, részint mert úgy sem termelünk, de főleg azért, hogy ezzel is dokumentáljuk, hogy a terményünk nem hasonlítható össze a gyári uton előállított répacukorral.

2. Ujságokban helyezzünk el propagandacikkeket.

3. Kirakatokba helyezzünk ki ordító betűkkel: „Egyetek mézet!”

4. Megfelelő helyen és alkalmakkor osszunk szét rövid, de sokatmondó propaganda cédulákat.

5. Készíttessünk beszédes színes plakátokat.

6. Keressünk összeköttetést az orvosi karra! s a természetes gyógymód minden hívével.

7. Hassunk közre, hogy az iskolai könyvekben helyet nyerjenek a méz tápláló és gyógyító hatását ismertető olvasmányok is.

8. Tartsunk előadásokat mezőgazdasági egyesületekben, sőt jótékonycélu estélyeken is.

9. Tömörüljünk szindikátusba.

10. Hogy a fogyasztó-közönség valódi mézhez juthasson, készíttessünk egységes zárjegyeket, sőt üvegeket is, melyeket nagy mennyiségben rendelve meg, képesek leszünk olcsó árban becsújtani tagjaink rendelkezésére. A felvilágosított közönség mézet csak egyesületi tagtól vásárolván, a kényszer hatása alatt is minden méhésztagtagtársunkká kénytelen lenni s akkor a hatalmas nagy erő képes lesz megvédeni igazságos érdekeit.

Az E. M. E. Igazgató-választmányának ülése.

Az E. M. E. igazgatóválasztmánya folyóévi október hó 28-án ülést tartott dr. gr. Bethlen László elnöklete alatt. A gyűlésen jelen voltak *Kicsid Géza* plebános, alelnök, *Nagy Vilmos* *Butlinger József*, *Katona Sándor*, *Ambrus Dezső*, *Kabán József*, *Lászlóffy Ferenc* és mások.

Dr. gr. Bethlen László üdvözölte a megjelenteket a gyűlést megnyitotta. A múlt ülés jegyzőkönyvének hitelesítésére felkérte *Kicsid Géza* és *Tóth István* tagokat, majd annak megtörténte után *Török Bálint* főtitkárt a tárgysorozat előterjesztésére. Főtitkár jelentést tett a

kolozsvári, marosvásárhelyi és csikszentdomokosi méhészi tanfolyamok

lefolysáról. A kolozsvári tanfolyamon *Stief Ottó*, dr. *Páter Béla* és özv. *Kremnitzkyné Frölich Iona* urnő tartottak előadásokat. A tanfolyamot *Stief Ottó* tagtársunk vezette. A marosvásárhelyi tanfolyamot az egyesület a Marosmegyei Földművesövetséggel karöltve rendezte. A vásárhelyi tanfolyam előadója *Vad János* volt. A csikszentdomokosi tanfolyamot *Blénessy Károly* tagtársunk tartotta a környékbeli méhésztársadalom élénk érdeklődése és részvétele mellett. Az igazgatóválasztmány a jelentést tudomásul véve a tanfolyam előadóinak jegyzőkönyvi köszönetet mondott az előadások önzetlen és lelkes közérdekű tevékenységéért. *Ambrus Dezső* telep gondnok

a házsongárdi telep állapotáról

számolt be ezután. A jelentés szerint a telepen a folyó évben beruházások nem történtek miután azokra szükség nem volt. A kiosztásra beszerzett fajbaromfiak még a családok teljes kifejlődése előtt elszállították, azok kárt, rongálást a telepen nem okoztak. A telepen a fák megtakarították és az elnökség a telepet tűz ellen biztosította a „Minerva“ Bizosító R.-T.-nál.

A székelyereszturi földműves iskola

igazgatósága azzal a kéréssel fordult a egylethez, hogy tancélokra kaptárakat, méheket, szakkönyveket docsásson az egylet díjtalanul az iskola rendelkezésére. Ezenkívül a Méhészeti Közlöny díjtalanul való küldését is kérte. Az igazgatóválasztmány 2 db országos 4 hatsoros kaptárt, falitáblákat, valamint a kaptár duplekszumeit és a M. K. díjtalanul való megküldését határozta. Kimondotta a választmány, hogy fel fogja kérni az Udvarhely vármegyei tagjait, hogy az iskola részére méhesaládokat adományozzanak.

A tagsági ügyek bejelentése kapcsán az új tagok sorába felvétettek: Boskovitz Lajosné Kolozsvár, Mátyás Mihály Balavásár, Kiesid Árpád Nagyborosnyó, Dulló Károly Árkos, Bende Lajos Sepsiszentgyörgy, Aszalos Sándor Maroskeresztur, Király János Iklad, Kurkó Márton réti Csikszentdomokos, Gazdakör Kalotaszentkirály, Máté Jenő Fersig, Ambrus István Csikszenttamás, Bőjte Péter Csikszentdomokos, Hollanda János Gyergyóremete, Krejcsi Ferenc Kolozsvár, Katona János Radnót, ifj. Kovács Ferenc Mezőbánd, Csergő György Kolozsvár, Legman Jakab Kraszna, dr. Páscu László Bánffybanud, Köntzey Mária Esztelnek, Vargyassy József Futásfalva, Zsigmond Lajosné Hatolyka, Barabás Lőrincné Esztelnek, Tóth Imre Lembény, Borbély Lajos Szék, Florika Károly Szamosujvár, Kracz Gusztáv Dragomérfalva, M. Lönella főnökő Kolozsvár, Farkas András Szamosujvár, Hambetiú János Marosludas, ifj. Fodor Kálmán Marosvásárhely, Sobester Ferenc Mezőbergenye.

Részvétellel vette tudomásul az igazgatóválasztmány ifj. Rádoly András tagtársunk elhunytát. A tagok sorából való kilépésüket bejelentették: Kun József Tótszállás, Ferenc Andrásné Imeresfalva, György Lajos Gyiszebükk, dr. Radeczky Károly Erdőd, Matei Atanasiu Nagysomkut, Mátyás József Voinesti, Tomes Gyula Bors, dr. Bikfalvy István Zilah, Gidró László Élesd, Bányai Károly Kolozsvár, Péter András Torockó, Vekov János Magyarpécska, Bölöni Mihály Mezőszentkirály, Petres Gyula Kolozs, Kovács Antal Nagyvárad, Baumgarten Alajos Felsővisó. A tagok sorából a választmány törölte a következő méhésztársakat azon a címen, hogy tagdíjaikat nem fizették rendesen: József János Bágyon, Stánciu János Marosvásárhely, Bucur Ignacine Marzsima, Stiglic Samu Lekence, Albertini Géza Csikszereda, dr. Man Sándor Marosvásárhely, dr. Csuszner Ferenc Teke, Telegdi István Nagyenyed, Téglás Emil Szucság, Tőkés András Felsődetrethem, Molnár Ferenc Gyergyóujfalu, Szász

Ferenc Pusztakamarás, Koszta Sándor Idecsfürdő, Kovács Árpád Csikszereda, dr. Incze Sándorné Szilágyosomlyó, Futaki Sámuel Bél, Helegda Sándor Kiskapus, Geszterédi Ferenc Érendrét, Gruber István Désakna, dr. Bergl Jenő Szilágyosomlyó, dr. Fényes Kálmán Arad, Puskás Jenő Kóhalom, Mehlász József Déva, Varga András Magyarpécska, Dájbukát József Fundatura, Cservák János Nagyszalonta, Aggot Lajos Nagyszalonta, Aggot Sándor Mezőbaj, Kovács István Abrudbánya, Reichard Károly Datk, ifj. Simon Lajos Farkaslaka, Viner Márton Máréfalva, Dunka János Rozália, Foris András Kiskapus, Tövissy Ödön Mezőbánd. Utóbb felsorolt tagok részére a M. K. küldését az egyesület már korábban beszüntette és a tagok sorába csak az esetben veszi fel újból, ha eddigi hátrálékos tagdijaikat teljes egészében megfizetik.

November havi tennivalók.

November az utolsó őszi hónap; közepe táján már gyakran téliesre fordul az idő. A méhekre itt a pihenés ideje, nyugalmuk felett örködni legfőbb teendője a méhesgazdának. A családok életébe beleavatkozni most már — kényyszerítő ok nélkül — nem szabad.

Az enyhébb napokon még ki-ki-iröpködő méheket mozgásukban semmire akadályozza, így könnyebben viselik el a hosszú téli fogságot és nyugodtabban várják a tisztuló kirepülést. A kasok és kaptárok kijáró nyílását a szél és rá-tűző napsugár ellen beárnyékolhatjuk, de úgy, hogy a levegő áramlását és a méhek kirepülését ezzel ne gátoljuk.

A szabadban szétszórtaan egyenkint vagy ducokban elhelyezett méhklásokban bőséges mézkészlettel és sok néppel klímák alatt rendszerint jól kitelelnek ugyan a méhesaládok, mégis célszerűbb azokat a hó közepe táján, mikor az idő téliesre fordul, zárt (idehetőleg földalatti) helyiségbe hordani. A telelő helyiség legyen száraz, sötét és esendes, légvonat nélkül jól szellőző. Legjobb, ha van tágas, száraz pincénk, mert abban az egyenletes, néhány fokkal 0° fölötti hőmérséklet legkönnyebben tartható fenn. Ily helyiségben a méhek keveset fogyasztnak és kifogástalanul érik meg a tél végét.

Későn vásárolt méhesaládokat még mindig haza szállíthatunk, amíg kilátás van arra, hogy új helyükön még egyszerű-kétszer kirepülhetnek. Ha kocsin szállítunk, lépésben haladjunk, a szellőzés jóval kisebb mértékű lehet, mint nyáron.

A novemberrel eljött a fokozottabb társadalmi tevékenység ideje: a méhesgazdák jöjjenek össze, olvassanak, tanuljanak és tanítsanak másokat is. Kérjük hátrálékos tagjainkat, hogy tagdijaikat sziveskedjenek sürgősen beküldeni.

KÜLÖNFÉLÉK.

A kártevők elleni őszi védekezés menete a gyümölcsösben

1. A fa törzse a kaparóval és drótkéfével letakarítandó. 2. A száraz, felesleges ágak levágandók, a sebhelyek Almolával bekenendők. 3. A fák Endával ághegytől tövig mosás szerűen megpermetezendők. 4. Almafáknál a gyökérnyak is megbontandó és a vértetves foltok úgy az ágakon, mint törzsen és gyökérnyaknál Libexel bekenendők. 5. A fák töve jól felásandók. 6. Fák törzsére az enyvyűrűk felteendők. 7. A lehullott falevel-összegereblyélenedők és elégetendők. 8. A kerítések rendbehozandók a nyulak távoltartása céljából. — A gyümölcsfák beszerzése, ültetése és műtrágyázása tárgyában díjtalanul nyújt felvilágosítást válaszbélyeg beküldése esetén az Erd. Gazdasági Egylet Kertészeti Szakosztálya Kolozsvár, Attila-u. 10.

Fellépett a juhok között a májmétely. Erdély nagy juhállományára való tekintettel igen nagy jelentőséggel bír a mételykor fellépése. A métely a nedves időjárásban szokott fejlődni. Az őszi nedves időben a legelőn a métely sporákat a juhok felszedték és most ha istállózásra kerülnek az összezsufolt állományban a fertőzés veszélye még növekedni fog. Kívánatos ezért, hogy a juhtartó gazdák

figyeljék meg állományukat és legkisebb gyanu esetén kezeljék. Distollal a juhaikat, mert ellenkező esetben azok tömegesen legyengülnek és elhullanak. Minél előbb értesülünk, egy állatra való Distoll adag ára 14 leiről 10 leire esett. A védekezést és gyógykezelést ez a körülmény is megkönnyíti.

A gyümölcsfák téli ápolása és műtrágyázását illetőleg a Erdélyi Gazdasági Egylet Kertészeti Szakosztálya (Kolozsvár, Attila-u. 10.) díjtalanul nyújt felvilágosítást és egyéni tanácsokat ad a telepítésre és ültetésre vonatkozólag is, ha a kérdést tevő válaszbélyeget csatol leveléhez.

Özv. Kremnitzkyné szü. Fröhlich Ilona: Házi mézestészték és méhtermékek feldolgozása című füzeté bővített kiadásban megjelent. Kapható a Könyvtár kiadóhivatalánál magyar, német és román nyelven. A magyar kiadvány ára 25 lej, a román és német 30 lej darabonként. Portó díja: 1 lej, ajánlv. 11 lej.

Méhész jelvény kapható az E. M. E. t. kéri hivatalában. Aranyból 350 L, aranyozott ezüstből 150 L, oxidált ezüstből 100 L, rézből 20 L. Az ár előre beküldendő 5% lei portóval együtt. Utánvét mellett való küldés esetén 25 lei utánvételi díj számít a postá.

Apróhirdetések.

Eladó 22 méhcsalád, 8 drb. egyes országos 3 keretsoros kaptárral és 11 drb. kassal. Gim a kiadóban.

Keretlécet, műlépet, kaptárt, készit, elad, szállit, előjegyez: Engli Vilmos, Mésztelepe. Lunca-Bradului Mures. Kérdezősködésekhez válaszbélyeg. 39

Előadott a Minerva R.-T. könyvnyomdai műintézetében Cluj-Kolozsvár, Brassai-u. 5. sz. — 1543